A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (hatodik tanács)

2010. február 10.*

A T-344/07. sz. ügyben,

az **O2 (Germany) GmbH & Co. OHG** (székhelye: München [Németország], képviselik: A. Fottner és M. Müller ügyvédek)

felperesnek

a **Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM)** (képviseli: S. Schäffner, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen

az OHIM negyedik fellebbezési tanácsának 2007. július 5-i, a Homezone szómegjelölés közösségi védjegyként történő lajstromozása iránti kérelem ügyében hozott határozatával (R 1583/2006-4. sz. ügy) szemben benyújtott keresete tárgyában,

* Az eljárás nyelve: német.

A TÖRVÉNYSZÉK (hatodik tanács),

tagjai: A. W. H. Meij elnök, V. Vadapalas és L. Truchot (előadó) bírák,

hivatalvezető: J. Palacio González főtanácsos,

tekintettel a Törvényszék Hivatalához 2007. szeptember 10-én benyújtott keresetlevélre,

tekintettel a Törvényszék Hivatalához 2007. december 21-én benyújtott válaszbeadványra,

a 2008. december 18-i tárgyalást követően,

meghozta a következő

Ítéletet

A jogvita előzményei

1 2005. október 10-én a felperes, az O2 (Germany) GmbH & Co. OHG a közösségi védjegyről szóló, 1993. december 20-i 40/94/EK módosított tanácsi rendelet (HL 1994.

L 11., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 146. o.) (helyébe lépett a közösségi védjegyről szóló, 2009. február 29-i 207/2009/EK tanácsi rendelet [HL L 78., 1. o.]) alapján védjegybejelentést tett a Belső Piaci Harmonizációs Hivatalnál (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM).

2 A lajstromoztatni kívánt védjegy a Homezone szómegjelölés volt.

3 A bejelentést a védjegyekkel ellátható termékek és szolgáltatások nemzetközi osztályozására vonatkozó, felülvizsgált és módosított, 1957. június 15-i Nizzai Megállapodás szerinti 9., 38. és 42. osztályba tartozó áruk és szolgáltatások vonatkozásában tették.

4 2006. november 7-i határozatával az elbíráló a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdése b) és c) pontjának, valamint (2) bekezdésének értelmében (jelenleg a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) és c) pontja, valamint (2) bekezdése) az alábbi áruk és szolgáltatások tekintetében megtagadta a lajstromozást:

– 9. osztály: „Hang vagy képek rögzítésére, átvitelére vagy reprodukciójára szolgáló készülék; mágneses adathordozók; adatfeldolgozó berendezések és számítógépek”;

– 38. osztály: „Távközlés; távközlési műszer bérlete/bérbeadása; online szolgáltatásokkal kapcsolatos szolgáltatások biztosítása, nevezetesen minden típusú üzenetek és információ átadása; telefonos információs szolgáltatások, különösen direkt kapcsolatteremtés a kívánt mellékkel, felvilágosítás telefonszámokról, címekről, faxszámokról; hálózati üzemeltetői, információs ügynöki és hálózatszolgáltatói

szolgáltatások, nevezetesen adathálózatokhoz való hozzáférési idők közvetítése és bérbe adása, különösen az interneten; számítógépes hálózati adatbázisokhoz való hozzáférés biztosítása”;

– 42. osztály: „Műszaki szolgáltatások; számítógép-programozás; számítógép-programozó szolgáltatások; szakvélemény adása; műszaki tanácsadás és szakértői közreműködés; adatfeldolgozó készülékek és számítógépek kölcsönzése; távközlési berendezések műszaki fejlesztése és tervezése; hálózatüzemeltetői és szolgáltatói szolgáltatások, nevezetesen adatbanki hozzáférési idők közvetítése és bérbeadása; kutatás a telekommunikációs technika területén; adatbázis-kezelő szoftverek frissítése; számítógépes adatbázisok adataink tárolása; adatbázis-kezelő szoftverek frissítése; adatbázis-kezelő szoftverek installálása, karbantartása; számítógépes adatbázis hozzáférési idejének bérbeadása”.

5 2006. december 1-jén a felperes fellebbezést nyújtott be a fenti határozat ellen.

6 2007. július 5-i határozatával (a továbbiakban: megtámadott határozat) a negyedik fellebbezési tanács elutasította a fellebbezést, és megerősítette hatályában az elbíráló határozatát. A fellebbezési tanács úgy ítélte meg mindenekelőtt, hogy a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontjával ellentétes a Homezone szóvédjegy lajstromozása. A fellebbezési tanács úgy vélte, hogy e szómegjelölés kizárólag olyan jelekből áll, amelyek a kereskedelemben a szóban forgó áruk és szolgáltatások jellemzőinek leírására szolgálhatnak. A fellebbezési tanács ezt követően rámutatott, hogy a bejelentett védjegy önmagában nem alkalmas az érintett áruk és szolgáltatások kereskedelmi származásuk szerinti megkülönböztetésére, és hogy az olyan védjegy, amely közvetlenül érzékelhető módon megjelöli az említett áruk és szolgáltatások jellemzőit, e ténynél fogva szükségszerűen nem rendelkezik megkülönböztető képességgel. A fellebbezési tanács kifejtette végezetül, hogy a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) és c) pontjából eredő kizáró okok a 7. cikk (3) bekezdése alapján (jelenleg a 207/2009 rendelet 7. cikkének (3) bekezdése) nem vethetők el. Mivel a felperes nem bizonyította, hogy a védjegy meghonosodott volna Nagy-Britanniában és Írországban, a kizáró okok nem csupán a német nyelvű régiókban, hanem az angol nyelvű régiókban is fennállnak.

A felek kérelmei

7 A felperes keresetében azt kéri, hogy a Törvényszék:

– helyezze hatályon kívül a megtámadott határozatot;

– kötelezze az OHIM-ot a költségek viselésére, ideértve az OHIM előtti eljáráshoz kapcsolódó költségeket is.

8 Az OHIM azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el a keresetet;

– a felperest kötelezze a költségek viselésére.

Indokolás

Az első ízben a Törvényszék előtt benyújtott dokumentumok elfogadhatóságról

9 A tárgyalás során a felperes különböző dokumentumokat nyújtott be a Törvényszék egyik írásbeli kérdésére adandó válaszának alátámasztása céljából.

10 Az OHIM megjegyezte, hogy a dokumentumok e benyújtása késedelmesen történt.

11 Mivel a Törvényszék írásbeli kérdéseire adott válasz semmilyen dokumentum benyújtására nem utal, ezen, első ízben a Törvényszék előtt benyújtott dokumentumokat nem lehet tekintetbe venni. Ugyanis a 40/94 rendelet 63. cikke (jelenleg a 207/2009 rendelet 65. cikke) értelmében a Törvényszékhez benyújtott keresetek az OHIM fellebbezési tanácsai által hozott határozatok jogszerűségének vizsgálatára irányulnak, így a Törvényszéknek nem az a feladata, hogy az első ízben előtte benyújtott bizonyítékok fényében újból megvizsgálja a tényállási elemeket. A fenti dokumentumokat el kell tehát utasítani, anélkül hogy szükséges lenne azok bizonyító erejének vizsgálata (ebben az értelemben lásd a Törvényszék T-346/04. sz., Sadas kontra OHIM – LTJ Diffusion [ARTHUR ET FELICIE] ügyben 2005. november 24-én hozott ítéletének [EBHT 2005., II-4891. o.] 19. pontját és a T-210/05. sz., Nalocebar kontra OHIM – Limiñana y Botella [Limoncello di Capri] ügyben 2008. november 12-én hozott ítéletének [az EBHT-ban nem tették közzé] 16. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

Az ügy érdeméről

12 A felperes keresete alátámasztásául három jogalapra hivatkozik. A 40/94 rendelet 1. cikke c) pontjának megsértéséből eredő első jogalapja keretében azt állítja, hogy ellentétben a fellebbezési tanács határozatával, a Homezone szómegjelölés nem jelöli

meg azon árukat és szolgáltatásokat, amelyek tekintetében lajstromozását kérték. A 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdése b) pontjának megsértésére alapított második jogalapjának keretében a felperes arra hivatkozik, hogy annak megállapítása során, hogy a megjelölés nem rendelkezik megkülönböztető képességgel, a fellebbezési tanács kizárólag e megjelölés leíró jellegéből indult ki, anélkül hogy bizonyította volna megkülönböztető képességének hiányát. Végezetül a 40/94 rendelet 7. cikke (3) bekezdésének megsértésére alapított utolsó jogalapjának keretében a felperes azt állítja, hogy a részéről történt használat folytán a Homezone megjelölés megszerezte a megkülönböztető képességet.

A 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdése c) pontjának megsértésére alapított első jogalapról

– A felek érvei

13 A felperes arra hivatkozik, hogy a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdése c) pontjának megsértéséből eredő kizáró ok kizárólag az olyan védjegyekre és megjelölésekre alkalmazandó, amelyek az árukat vagy szolgáltatásokat közvetlenül megjelölik. Annak megállapításához, hogy egy védjegy megjelöli-e az árukat vagy szolgáltatásokat, az szükséges, hogy ez a megjelölés olyannyira egyértelmű és bizonyos legyen, hogy az érintett vásárlóközönség azonnal és további gondolkodás nélkül konkrét és közvetlen kapcsolatban hozhassa az érintett árukat és szolgáltatásokat a bejelentett védjegy jelentésével. Tekintetbe kell venni azt a tényt, hogy az érintett vásárlóközönség, ideértve a szakembereket is, az áruk és szolgáltatások megkülönböztető megjelöléseit akként érzékeli, ahogyan azok megjelennek, és általában kevéssé bocsátkoznak a megjelölés szavainak vizsgálatába, hogy ezáltal azt az áru vagy szolgáltatás megjelöléseként értelmezzék.

14 A felperes álláspontja szerint a fellebbezési tanács nem bizonyította, hogy a bejelentett védjegy teljesíti ezeket a feltételeket. A felperes úgy véli, hogy a fellebbezési tanács nem mutatta be, hogy az angol vagy német köznyelvben a „homezone” kifejezés, amely semmilyen megjelölő funkciót nem tölt be, mennyiben lenne leíró jellegű. A felperes ehhez hozzáteszi, hogy a fellebbezési tanács tévesen vélte úgy, hogy a német nyelvű közönség a „homezone” vagy „home zone” kifejezéseket „otthoni zóna” vagy „közeli zóna” kifejezésként fogja érteni. A felperes azt állítja végezetül, hogy a fellebbezési

tanács nem bizonyította, hogy közvetlen kapcsolat állna fenn a „homezone” kifejezés, valamint az érintett áruk és szolgáltatások vagy azok jellemzői között.

15 Az OHIM azt válaszolja, hogy a „homezone” szóelem leírhatja az érintett áruk vagy szolgáltatások jellemzőit. Az OHIM álláspontja szerint a „homezone” jelölhet olyan zónát, amely tekintetében csökkentett tarifa kerül alkalmazásra a fix hálózat áraihoz képest, ami a 38. osztályba tartozó távközlési szolgáltatások egyik jellemzőjét alkotja. Ez a tarifakedvezmény ugyancsak releváns elemnek tekinthető a 38. osztályba tartozó egyéb, általában a távközlési szolgáltatásokkal együtt kínált szolgáltatások vonatkozásában. Egyébiránt a 9. osztályba tartozó áruk, csakúgy, mint a bejelentéssel érintett 42. osztályba tartozó szolgáltatások, elengedhetetlenek a távközlési szolgáltatás nyújtásához. Az a tény, hogy ezen áruk és szolgáltatások használhatók a távközlés területén kívül, nem zárja ki, hogy ezen technikai funkció, nevezetesen a 38. osztályba tartozó távközlési szolgáltatások céljából történő használat, legyen az a jellemző, amely a Homezone megjelölést ezen áruk tekintetében leíró jellegűvé teszi. Továbbá a Homezone megjelölés tájékoztathatja a fogyasztót arról a tényről, hogy a szóban forgó árukat és szolgáltatásokat otthoni használatra szánják, vagy hogy az említett szolgáltatásokra az otthoni zóna tekintetében különleges tarifákat alkalmaznak.

16 Az OHIM úgy véli, hogy a szóban forgó védjegy átfogó értelmezésére vonatkozó kötelezettségnek a jelen ügyben eleget tett. Ezentúl nem bír jelentőséggel a Homezone megjelölés többi lehetséges jelentésének vizsgálata, tekintve, hogy elegendő, hogy a lehetséges jelentések egyike leíró jelleget mutasson a bejelentéssel érintett szolgáltatások és áruk tekintetében.

17 Az OHIM arra hivatkozik, hogy valamely megjelölés leíró jellege értékelésének abból a nézőpontból kell kiindulnia, amelyet az átlagfogyasztó és a szakképzett fogyasztó a szóban forgó 9. osztályba tartozó árukkal és a szóban forgó 38. és 42. osztályba tartozó szolgáltatásokkal szembesülve tanúsít. Egyébiránt hitelt érdemlő információ alapján került megállapításra, hogy a megjelölés használata a német nyelvű térségben leíró jellegű.

– A Törvényszék álláspontja

18 A 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja alapján a megjelölés nem részesülhet védjegyoltalomban, ha „kizárólag olyan jelekből vagy adatokból áll, amelyeket a forgalomban az áru vagy a szolgáltatás fajtája, minősége, mennyisége, rendeltetése, értéke, földrajzi származása, előállítási vagy teljesítési ideje, illetve egyéb jellemzője feltüntetésére használhatnak”.

19 Továbbá a 40/94 rendelet 7. cikkének (2) bekezdéséből az következik, hogy egy megjelölés lajstromozását akkor is meg kell tagadni, ha valamely tagállam nyelvén leíró jellegű, vagy nem rendelkezik megkülönböztető képességgel, annak ellenére, hogy egy másik tagállamban lajstromozható (a Bíróság C-104/00. P. sz., DKV kontra OHIM ügyben 2002. szeptember 19-én hozott ítéletének [EBHT 2002., I-7561. o.] 40. pontja).

20 Az ilyen jelek vagy adatok közösségi védjegyként történő lajstromozásának megtiltásával a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja azon közérdekű célt szolgálja, hogy a védjegybejelentésben szereplő áruk vagy szolgáltatások jellemzőit leíró jelek vagy adatok bárki által szabadon használhatóak legyenek. Ezen rendelkezés alapján az ilyen jeleket vagy adatokat nem lehet egyetlen vállalkozás számára fenntartani csak azért, mert védjegyként lajstromozták őket (a Bíróság C-191/01. P. sz., OHIM kontra Wrigley ügyben 2003. október 23-án hozott ítéletének [EBHT 2003., I-12447. o.] 31. pontja, valamint a Törvényszék T-206/06. sz., Europig kontra OHIM [Europig] ügyben 2007. június 14-én hozott ítéletének [EBHT 2007., II-1961. o.] 24. pontja).

21 Ahhoz, hogy valamely szómegjelölés a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdése c) pontjának hatálya alá tartozzon, elegendő, hogy a lehetséges jelentéseinek legalább egyikében az érintett áruk vagy szolgáltatások valamely jellemzőjét jelölje meg (a C-363/99. sz. Koninklijke KPN Nederland ügyben 2004. február 12-én hozott ítélet EBHT 2004., I-1619. o.] 97. pontja és a Bíróság C-212/07. P. sz., Indorata-Serviços e Gestão kontra OHIM ügyben 2008. február 13-án hozott végzésének [az EBHT-ban nem tették közzé] 35. pontja; lásd ugyancsak, analógia útján a Bíróság fent hivatkozott OHIM kontra Wrigley ügyben hozott ítéletének 32. pontját).

22 Következésképpen a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdése c) pontjának alkalmazása céljából azt szükséges megvizsgálni, hogy a szóban forgó megjelölés legalább egy lehetséges jelentése az érintett áruk vagy szolgáltatások jellemzőit jelöli-e meg.

23 Az ítélkezési gyakorlat szerint valamely megjelölés leíró jellegét egyrészről az érintett áruk vagy szolgáltatások vonatkozásában, másrészről az érintett vásárlóközönség által a megjelölésnek tulajdonított értelem szempontjából lehet csak megítélni (a Törvényszék T-356/00. sz., DaimlerChrysler kontra OHIM [CARCARD] ügyben 2002. március 20-án hozott ítéletének [EBHT 2002., II-1963. o.] 25. pontja és a T-260/03. sz., Celltech kontra OHIM [CELLTECH] ügyben 2005. április 14-én hozott ítéletének [EBHT 2005., II-1215. o.] 28. pontja).

24 Jelen ügyben, amint azt a fellebbezési tanács a megtámadott határozat 16. pontjában megállapította, anélkül hogy azt a felperes vitatta volna, a „homezone” kifejezést, amely angol szavakból áll, nemcsak az angol nyelvű fogyasztók értik, hanem többek között a német nyelvű fogyasztók nagy része is, tekintettel arra, hogy a „zone” szó létezik a német nyelvben is, a „home” szó pedig az angol nyelv alapszókincsének részét képezi. Úgy kell tekinteni tehát, hogy az érintett vásárlóközönség angol és német nyelvű fogyasztókból áll.

25 Mivel az érintett árukat és szolgáltatásokat a végfogyasztóknak szánják, illetve egy részüket szakemberekből álló közönségnek, az érintett vásárlóközönség mind szakemberekből, mind szokásosan tájékozott, ésszerűen figyelmes és körültekintő végfogyasztókból áll.

26 Ami a bejelentett védjegy jelentését illeti, az ítélkezési gyakorlatból az következik, hogy ahhoz, hogy valamely neologizmusból vagy különböző alkotóelemek kombinációjából képzett szóból álló megjelölés a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja értelmében leíró jellegűnek legyen tekinthető, a leíró jelleget nem csupán az egyes alkotóelemek tekintetében, hanem a neologizmusnál vagy magánál a szónál is meg kell állapítani (a Törvényszék T-339/05. sz., MacLean-Fogg kontra OHIM [LOKTHREAD] ügyben 2007. június 12-én hozott ítéletének [az EBHT-ban nem tették közzé] 30. pontja és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

27 Valamely olyan neologizmusból vagy összetett szóból alkotott védjegy, amelyben az alkotóelemek mindegyike leíró jellegű a védjegybejelentéssel érintett áruk vagy szolgáltatások tekintetében, önmagában is leíró jellegű ezen áruk vagy szolgáltatások jellemzői tekintetében a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja értelmében, hacsak nincs érzékelhető eltérés a neologizmus vagy a szó és az azt alkotó elemek egyszerű összessége között. Ez azt feltételezi, hogy mivel a kombináció a nevezett áruk vagy szolgáltatások vonatkozásában szokatlan jellege miatt a szó vagy a neologizmus által keltett benyomás kellően távol esik attól, mint amelyet az alkotóelemek egyszerű egybeírása kelt, és így többletértelmet hordoz a nevezett alkotóelemek összességéhez képest. E tekintetben szintén jelentősége van a szóban forgó kifejezés megfelelő lexikai és nyelvtani szabályokra tekintettel történő vizsgálatának (lásd a fent hivatkozott LOKTHREAD-ügyben hozott ítélet 31. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

28 Jelen esetben a Homezone megjelölést egyetlen szóvá olvadó két szó, a „home” és a „zone” alkotja.

29 A „home” szó angolul „otthon, ház, lakóhely, haza” jelentéssel rendelkezik, és a német „heim” szónak felel meg. A második szó, a „zone”, amely a német nyelvben is létezik, mindkét nyelven egy behatárolt területet vagy térséget jelöl. Következésképpen mindkét elem mutathat leíró jelleget, mivel pontos jelentéssel rendelkezik.

30 Ezen túlmenően a „home” és „zone” szavak összetételéből létrejött „homezone” kifejezés szerkezetét tekintve nem szokatlan. Épp ellenkezőleg: az ilyen típusú szóösszetétel megfelel az angol és német nyelv nyelvtani szabályainak. Következésképpen a vitatott megjelölésnek tulajdonítható jelentés nem különbözik a megjelölést alkotó két elem összetételéből eredő jelentéstől, ezáltal nem alkalmas arra, hogy eltérő benyomást keltsen, mint az alkotóelemek egyszerű egybeírása által keltett benyomás.

31 A felperes elismeri, hogy – amint azt a fellebbezési tanács a megtámadott határozat 16. pontjában megállapította – a „home” és „zone” szavaknak az angol nyelvben van

jelentése. Úgy véli ugyanakkor, hogy ez a kifejezés egy lakott területnek azon útjait jelöli, amelyeken belül, különféle intézkedések alkalmazása által, egy bizonyos életminőségre és a fokozott biztonságra helyezik a hangsúlyt. Németre a kifejezés a „csökkentett forgalmi zóna", „játszóteret képező utca" vagy a „lakónegyed" kifejezésekkel fordítható. A felperes álláspontja szerint a fellebbezési tanács nem bizonyította, hogy a megjelölés az „otthoni zóna" vagy „közeli zóna" kifejezéssel, vagy olyan szóval fordítandó, amely az angol vagy német nyelvű vásárlóközönség számára távközlési árukat vagy szolgáltatásokat jelöl.

32 E vonatkozásban emlékeztetni kell arra, hogy az ítélkezési gyakorlatnak megfelelően (lásd a fenti 21. pontot) ahhoz, hogy valamely megjelölés a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdése c) pontjának hatálya alá tartozzon, elegendő, hogy a lehetséges jelentéseinek legalább egyikében az érintett áruk vagy szolgáltatások valamely jellemzőjét jelölje meg. Továbbá a fenti 26. és 27. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatból következik, hogy egy, neologizmus kombinációjából képzett szóból álló megjelölés lajstromozása iránti kérelem elutasítható, amennyiben úgy tűnik, hogy az említett védjegy leíró jellegű. A felperes tehát nem róhatja fel a fellebbezési tanácsnak, hogy értékelését a vitatott megjelölés helytelen fordítására alapozta, és nem vette tekintetbe az annak tulajdonítandó egyetlen jelentést.

33 A fellebbezési tanács tehát nem követett el hibát, amikor a megjelölés jelentését az egyes elemek jelentéséből levezetve azt állapította meg, hogy a „homezone" szóelem egyik lehetséges jelentése az „otthoni zóna" vagy „közeli zóna".

34 Miután a fellebbezési tanács helytálló módon állapította meg a vitatott megjelölés egyik lehetséges jelentését, emlékeztetni kell arra, hogy valamely megjelölés akkor esik a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontjában foglalt tilalom alá, ha olyan kellően közvetlen és konkrét kapcsolatban van a szóban forgó árukkal vagy szolgáltatásokkal, amely alapján az érintett vásárlóközönség azonnal és további gondolkodás nélkül a szóban forgó áruk és szolgáltatások, illetve egyik jellemzőjük leírását ismerheti fel (a Bíróság C-150/02. P. sz., Streamserve kontra OHIM ügyben 2004. február 5-én hozott végzésének [EBHT 2004., I-1461. o.] 31. pontja; a Törvényszék T-106/00. sz., Streamserve kontra OHIM [STREAMSERVE] ügyben 2002. február 27-én hozott ítéletének [EBHT 2002., II-723. o.] 40. pontja; a T-458/05. sz., Tegometall International kontra OHIM – Wuppermann [TEK] ügyben 2007. november 20-án hozott ítéletének [EBHT 2007., II-4721. o.] 80. pontja és a T-304/06. sz., Reber kontra OHIM – Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli [Mozart] ügyben 2008. július 9-én hozott ítéletének [EBHT 2008., II-1927. o.] 90. pontja).

35 Meg kell vizsgálni, hogy jelen esetben a védjegybejelentéssel érintett áruk és szolgáltatások tekintetében ez a helyzet áll-e fenn.

– A 38. osztályba tartozó távközlési szolgáltatásokról

36 A szolgáltatásokkal kapcsolatban a fellebbezési tanács két gondolatmenet alapján vonta le azt a következtetést, hogy a „homezone” kifejezés leíró jellegű.

37 Először is, a megtámadott határozat 17. és 18. pontjában megállapította, hogy a mobiltelefonos szolgáltatók szolgáltatásaikat nyilvánvalóan a fix telefonhálózatos szolgáltatásokéival hasonló tarifákon kínálják, amennyiben a felhasználó saját maga által meghatározott zónában tartózkodik, és – amint azt az elbíráló által hivatkozott, internetes példák bizonyítják – a „homezone” szót egyes szolgáltatók nem védjegyként, hanem e szolgáltatások leírása céljából használják.

38 Másrészt a fellebbezési tanács úgy ítélte meg a megtámadott határozat 19. pontjában, hogy az a kérdés, hogy a bejelentett megjelölést használták-e már az említett mobiltelefonos szolgáltatás megjelölésére, nem bír jelentőséggel, tekintve, hogy ahhoz, hogy egy lajstromozás iránti kérelmet elutasítsanak a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdése c) pontjának alapján, nem bír jelentőséggel, hogy a megjelölést ténylegesen használják a lajstromozás iránti kérelem benyújtásának napján. A fellebbezési tanács hozzátette, hogy jelen ügyben a megjelölés önmagában alkalmas egy ilyen szolgáltatás lényegi jellemzőjének, nevezetesen annak a zónának a jelölésére, amely tekintetében a fix hálózathoz képest csökkentett tarifák alkalmazandók.

39 A felperes úgy véli, hogy a fellebbezési tanács nem mutatta be, hogy a „homezone” kifejezés mennyiben használatos a szóban forgó szolgáltatások megjelölésére.

40 Meg kell állapítani, hogy a fenti 37. pontban idézett okokból a fellebbezési tanács, azt követően, hogy jellemezte az álláspontja szerint a „homezone” kifejezéssel jelölt telefonos szolgáltatásokat, az elbíráló által azon következtetés alátámasztásául hivatkozott példákra utalt, melyek szerint e szót egyes szolgáltatók leíró értelemben használják.

41 Mivel a fellebbezési tanács a piacon jelen lévő egyes, különleges mobiltelefon-szolgáltatások jellemzői, nem pedig a távközlési szolgáltatások szokásos jellemzői alapján – tekintet nélkül arra, hogy a piacon jelen vannak-e, vagy sem – hozta meg határozatát, e határozathoz bizonyítania kellett – amint azt meg is tette –, hogy a bejelentett védjegy leíró jellegű az említett mobiltelefonos szolgáltatások tekintetében.

42 Mivel a fellebbezési tanács mindössze az elbíráló által említett, mobiltelefonos piacra vonatkozó példákra utalt, anélkül hogy azokat legalább sommásan jellemezte volna, a megtámadott határozat nem enged arra következtetni, hogy a Homezone védjegy leíró jellegű lenne a 38. osztályba tartozó távközlési szolgáltatások tekintetében.

43 E példákat az elbíráló ugyanis azon okfejtése alátámasztásául hozta fel, mellyel azt kívánja bizonyítani, hogy a vitatott megjelölés, mivel már használták az érintett piacon áruk és szolgáltatások bemutatására, nem rendelkezik megkülönböztető képességgel. E példák rendeltetése tehát nem az, hogy a védjegy leíró jellegével kapcsolatban a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontján alapuló okfejtés alátámasztásául szolgáljanak.

44 Ehhez hozzá kell tenni, hogy a fellebbezési tanács nem ad magyarázatot arra, hogy az említett példák mennyiben igazolhatnák a Homezone védjegy leíró jellegét.

45 Egyébiránt, még ha feltételezzük is, hogy a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdése c) pontjának megsértésére alapított jogalap vizsgálatának keretén belül már említést nyertek ezen, a megtámadott határozat által érintett példák, azokat olyan internetes cikkek alkotják, amelyeket az elbíráló felsorolásszerűen mutat be. Címük és internetes hozzáférhetőségük említésére és bizonyos mondatok idézésére szorítkozik csupán, amelyek eredetijét nem közli, lévén e címek és mondatok, melyek valószínűleg e cikkekből származnak, anélkül hivatkoznak a „homezone" szóra, hogy további pontosítással szolgálnának e kifejezés szóban forgó szolgáltatások jelölésére vonatkozó alkalmassága tekintetében.

46 Azt a megállapítást, amelyet az elbíráló egyébiránt a Wikipédiából származó információk alapján tett, ugyancsak el kell utasítani, mivel e megállapítás – tekintettel arra, hogy olyan, az interneten szerkesztett, gyűjteményes enciklopédia szócikkén alapul, amelynek tartalma bármely időpontban és bizonyos esetekben bármely látogató által módosítható – bizonytalan információkon nyugszik.

47 A fellebbezési tanács ehhez hozzátette, hogy a felperes azon keresetei, amelyeket a „homezone" szó versenytársai által történő használatával szemben indított, amint az a 2005. szeptember 5-i, ideiglenes intézkedés iránti kérelem tárgyában hozott végzésből kiderül, nem akadályozhatták meg, hogy e szót a szóban forgó szolgáltatások nyilvánvaló elnevezésének tekintsék, anélkül hogy a fellebbezési tanács pontosította volna akár ezen, az értékelése alapjául szolgáló végzés tartalmát, akár az e végzés és ezen értékelés között fennálló kapcsolatot, mivel az értékelés ráadásul egyszerű kijelentés formájában nyer kifejezést.

48 Hozzá kell tenni, hogy a fellebbezési tanács okfejtését azon egzakt előfeltevésre alapozta, mely szerint egy megjelölés leíró jellege nem függ annak tényleges használatától (lásd a fenti 38. pontot). A fellebbezési tanács mindenesetre annak megállapítására szorítkozott, hogy a Homezone megjelölés alkalmas az említett mobiltelefonos szolgáltatás csökkentett tarifarendszerének megjelölésére, ugyanakkor nem fejtette ki, hogy e megjelölés, amelyről megállapította, hogy „otthoni zónát" vagy „közeli zónát" jelölhet, mennyiben tartalmaz utalást a tarifa fogalmára, és e ténynél fogva mennyiben lehet alkalmas egy különleges tarifarendszer által jellemzett távközlési szolgáltatás megjelölésére.

49 Következésképpen a fellebbezési tanács, amely határozatában kizárólag bizonyos, a piacon jelen lévő mobiltelefonos szolgáltatásokra hivatkozott, nem bizonyította azon tények valóságos voltát, amelyekre okfejtését alapozta. Ily módon a fellebbezési tanács nem megalapozottan állította, hogy a Homezone védjegy jelölhet egy, a 38. osztályba tartozó távközlési szolgáltatást vagy annak egy jellemzőjét. Következésképpen az első jogalapnak e szolgáltatások vonatkozásában helyt kell adni.

– A 38. osztályba tartozó többi szolgáltatásról

50 E szolgáltatásokkal kapcsolatban a fellebbezési tanács a megtámadott határozat 20. pontjában az alábbiak szerint indokolta a Homezone megjelölés lajstromozásának megtagadását:

„A védjegybejelentéssel érintett többi, 38. osztályba tartozó szolgáltatás az említett, csökkentett költségű tarifaopcióval jellemzett telefonos szolgáltatás igénybevételéhez társul, illetve azt segíti elő. Így a telefonszolgáltatásra vonatkozó szerződés megkötésekor a szolgáltató bérlet címén gyakorta rendelkezésre bocsát bizonyos berendezéseket. Manapság egy mobiltelefonos szolgáltatásra vonatkozó szerződés gyakran lehetővé teszi online szolgáltatások igénybevételét. A telefonos információs szolgáltatások és az egyéb, hálózati üzemeltetői, információs ügynöki és hálózatszolgáltatói szolgáltatások ugyancsak a mobiltelefonos szerződések által általában biztosított tipikus, átfogó ajánlat részét képezik. A díjszabás és azon belül a »Homezone« opció, ugyancsak közvetlenül meghatározó e szolgáltatások tekintetében.”

51 A védjegynek a 38. osztályba tartozó többi szolgáltatás tekintetében leíró jellegéről való döntés során a fellebbezési tanács tehát speciálisan a telefonos információs szolgáltatásokra, illetve egyéb, az ezen piaci szereplők által az átfogó mobiltelefonos szolgáltatásokra vonatkozó ajánlatok keretén belül szokásosan a hálózat üzemeltetője, ügynökök vagy rendszergazdák által – bizonyos esetben online – nyújtott szolgáltatásokra hivatkozott.

52 Ezen indokból következik, hogy a fellebbezési tanács a Homezone védjegy leíró jellegére abból a megállapításból következtetett, hogy e szolgáltatások az olyan mobiltelefonos szolgáltatásokhoz társulnak, amelyek magukban foglalják az úgynevezett „homezone” tarifaopciót, mivel a mobiltelefonos szolgáltatásra vonatkozó ajánlattal egy időben kínálják azokat, az előbbi szolgáltatás bővítéseként.

53 Amint az a fenti 40–49. pontban megállapítást nyert, a fellebbezési tanács nem megalapozottan állította, hogy a Homezone védjegy jelölhet egy, a 38. osztályba tartozó távközlési szolgáltatást vagy annak egy jellemzőjét. Következésképpen a fellebbezési tanács nem állapíthatja meg, hogy a védjegy a többi 38. osztályba tartozó szolgáltatás tekintetében ugyancsak leíró jelleggel rendelkezik azon egyetlen oknál fogva, hogy e szolgáltatások a „homezone” tarifaopciót magában foglaló mobiltelefonos szolgáltatásokhoz kapcsolódnak.

54 Egyébiránt a fellebbezési tanács nem jellemezte azt a közvetlen és konkrét kapcsolatot, amelyet az érintett közönség létrehozhat a Homezone védjegy, amely a földrajzi elhelyezkedés gondolatköréhez kapcsolódhat, és nem tartalmaz a tarifa fogalmára történő semmilyen utalást, valamint az online vagy információs szolgáltatások nyújtása között. A megtámadott határozatból továbbá nem következik, hogy e szolgáltatásokat ne ajánlhatnák vagy nyújthatnák a földrajzi megfontolásoktól függően meghatározott módozatok szerint.

55 Ebből az következik, hogy a fellebbezési tanács nem megalapozottan állította, hogy a Homezone védjegy jelölhet a 38. osztályba tartozó, a távközlési szolgáltatásokon kívüli szolgáltatásokat vagy azok jellemzőit. Tehát az első jogalapnak e szolgáltatások vonatkozásában helyt kell adni.

– A 9. és 42. osztályba tartozó árukról és szolgáltatásokról

56 A 9. osztályba tartozó „hang vagy képek rögzítésére, átvitelére vagy reprodukciójára szolgáló készülék; mágneses adathordozók; adatfeldolgozó berendezések és számító-

gépek” vonatkozásában a fellebbezési tanács bemutatja a megtámadott határozat 21. pontjában, hogy a Homezone védjegy lajstromozása iránti kérelmet ezen áruk tekintetében el kell utasítani tekintettel arra, hogy azok „a [védjegy által] leírt mobiltelefonos szolgáltatás nyújtását teszik lehetővé”.

57 Tehát a fellebbezési tanács álláspontja szerint a vitatott megjelölést azon oknál fogva kell úgy tekinteni, hogy alkalmas a 9. osztályba tartozó, szóban forgó áruk megjelölésére, mert ezen áruk az ugyanezen megjelölés által leírt mobiltelefonos szolgáltatás működését teszik lehetővé.

58 Meg kell állapítani, hogy e határozathozatalával a fellebbezési tanács nem felelt meg a fenti 34. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatban foglalt követelményeknek, amely ítélkezési gyakorlat értelmében valamely megjelölés akkor tekinthető leíró jellegűnek, ha olyan kellően közvetlen és konkrét kapcsolatban van a szóban forgó árukkal vagy szolgáltatásokkal, amely alapján az érintett vásárlóközönség azonnal és további gondolkodás nélkül a szóban forgó áruk és szolgáltatások, illetve egyik jellemzőjük leírását ismerheti fel.

59 Annak bemutatásával, hogy a szóban forgó, 9. osztályba tartozó áruk „lehetővé teszik” a mobiltelefonos szolgáltatás nyújtását, a fellebbezési tanács egy, az ezen áruk és a 38. osztályba tartozó szolgáltatások egyike között fennálló, funkcionális jellegű kapcsolatot ír le, noha azt megelőzően azon közvetlen és konkrét kapcsolat fennállását jellemezte, amelyet az érintett közönség létrehozhat a Homezone védjegy – amely a földrajzi elhelyezkedés gondolatköréhez kapcsolódhat – és a szóban forgó, hang vagy képek rögzítésére, átvitelére vagy reprodukciójára szolgáló áruk és adatfeldolgozó berendezések között.

60 Ezen áruk alkalmassága – még ha feltételeznénk is, hogy bizonyítást nyert – arra, hogy lehetővé tegyék egy, az ezen szolgáltatás címzettjének elhelyezkedésén alapuló tarifarendszeren alapuló mobiltelefonos szolgáltatás működését, nem képes a Homezone megjelölés leíró jellegét bizonyítani, amely megjelölés jelentése ezen áruk vagy egyes jellemzőik tekintetében ráadásul távol áll a tarifa bármely fogalmától.

61 Következésképpen a fellebbezési tanács nem megalapozottan állította, hogy a Homezone védjegy alkalmas a 9. osztályba tartozó szóban forgó áruk vagy azok jellemzői jelölésére. Az első jogalapnak ezen áruk vonatkozásában tehát helyt kell adni.

62 A fellebbezési tanács bemutatta, hogy az a megállapítás, mely szerint a szóban forgó, 9. osztályba tartozó áruk a mobiltelefonos szolgáltatás nyújtását teszik lehetővé, a 42. osztályba tartozó, felszólalás tárgyát képező árukra ugyancsak érvényes.

63 A fellebbezési tanács hozzátette, hogy a 42. osztályba tartozó „műszaki szolgáltatások; számítógép-programozás; számítógép-programozó szolgáltatások; szakvélemény adása; műszaki tanácsadás és szakértői közreműködés; adatfeldolgozó készülékek és számítógépek kölcsönzése; távközlési berendezések műszaki fejlesztése és tervezése” „a megfelelő technika biztosítását szolgálják”.

64 A fellebbezési tanács végezetül úgy ítélte meg, hogy a „hálózati üzemeltetői, információs ügynöki és hálózatszolgáltatói szolgáltatások, nevezetesen adathálózatokhoz való hozzáférési idők közvetítése és bérbe adása, különösen az interneten; számítógépes hálózati adatbázisokhoz való hozzáférés biztosítása, kutatás a távközlési technika területén; adatbázis-kezelő szoftverek frissítése; számítógépes adatbázisok adataink tárolása; adatbázis-kezelő szoftverek frissítése; adatbázis-kezelő szoftverek installálása, karbantartása; számítógépes adatbázis hozzáférési idejének bérletezése” olyan szolgáltatások, amelyek „a szolgáltatás paramétereinek (például a felhasználó által meghatározott otthoni zóna elhelyezkedése és kiterjedése) és a telefonszámlázáshoz elengedhetetlen elérhetőségi adatok gyűjtéséhez és kezeléséhez szükségesek”.

65 Meg kell állapítani, hogy ezen indokok nem azon közvetlen és konkrét kapcsolat fennállását jellemzik, amelyet a vásárlóközönségben az „otthoni zóna” vagy „közeli zóna” jelentésű „homezone” kifejezés a szóban forgó szolgáltatások tekintetében létrehoz.

66 Egyrészt az az indok, mely szerint a 42. osztályba tartozó szolgáltatások „a [védjegy által] leírt mobiltelefonos szolgáltatás nyújtását teszik lehetővé”, ugyanolyan hiányosságokat mutat, mint a 9. osztályba tartozó szóban forgó árukra vonatkozó, fenti 58. és 59. pontban foglalt megállapítások. Tehát ezen, a 42. osztályba tartozó szolgáltatások alkalmassága – még ha feltételeznénk is, hogy bizonyítást nyert – arra, hogy lehetővé tegyék egy, az ezen szolgáltatás kedvezményezettjének elhelyezkedésén alapuló tarifarendszerrel jellemezhető mobiltelefonos szolgáltatás működését, nem elegendő a Homezone megjelölés leíró jellegének megalapozott megállapításához e szolgáltatások vagy egyes jellemzőik tekintetében.

67 A 42. osztályba tartozó szóban forgó szolgáltatások egyes kategóriáinak megfelelő technológia a fenti 59. pontban leírt mobiltelefonos szolgáltatást biztosítja, és az ezen, nem azonosított technológiák biztosítására való általános és elvont hivatkozás, a Homezone megjelölés és a szóban forgó szolgáltatások közötti kapcsolat fennállásának jellemzését elősegítő tényezők hiányában, nem teszi lehetővé annak megalapozott megállapítását, hogy e megjelölés az említett szolgáltatások vagy azok bizonyos jellemzői tekintetében leíró jellegűek volna.

68 Végezetül azon indok, melynek értelmében a szóban forgó többi szolgáltatás „a szolgáltatás paramétereinek (például a felhasználó által meghatározott otthoni zóna elhelyezkedése és kiterjedése) és a telefonszámlázáshoz elengedhetetlen elérhetőségi adatok gyűjtéséhez és kezeléséhez szükséges”, azontúl, hogy nem teszi lehetővé minden egyes szóban forgó szolgáltatási kategória vonatkozásában annak meghatározását, hogy e szolgáltatások mennyiben szükségesek a mobiltelefonos szolgáltatás paramétereinek gyűjtése és kezelése végett, a számlázáshoz szükséges adatok, valamint a felhasználó otthoni zónája földrajzi elhelyezkedése és kiterjedése szempontjából, nem alkalmas annak megalapozott megállapítására, hogy Homezone megjelölés leíró jellegű e szolgáltatások vagy azok bizonyos jellemzői vonatkozásában. Ebből az indokolásból nem következik, hogy az érintett vásárlóközönség azonnal és további gondolkodás nélkül úgy érzékeli a Homezone megjelölést, mint amely leíró jellegű e szolgáltatások egyik jellemzője vonatkozásában.

69 Következésképpen a fellebbezési tanács nem megalapozottan állította, hogy a Homezone védjegy jelölheti a 42. osztályba tartozó szolgáltatásokat vagy azok egyes

jellemzőit. Az első jogalapnak tehát e szolgáltatások tekintetében, következésképpen pedig a védjegybejelentéssel érintett valamennyi áru és szolgáltatás tekintetében, helyt kell adni.

A 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdése b) pontjának megsértésére alapított második jogalapról

– A felek érvei

70 A felperes előadja, hogy a fellebbezési tanács a Homezone megjelölés megkülönböztető képességének hiányára vonatkozó következtetését pusztán e megjelölés állítólagosan leíró jellegéből vonta le, és – tekintve, hogy ez utóbbi nem nyert bizonyítást – a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontjában foglalt feltétlen lajstromozási kizáró ok még kevésbé bizonyított.

71 A felperes azt állítja továbbá, hogy a fellebbezési tanács számos érvére nem válaszolt.

72 Az OHIM azt feleli, hogy a szóban forgó megjelölés megkülönböztető képessége hiánya leíró jellegének megállapításából következik, ezáltal a fellebbezési tanácsnak nem kellett egyéb olyan okokat bemutatnia, amelyek folytán úgy vélte, hogy a szóban forgó megjelölés nem rendelkezik megkülönböztető képességgel. Hozzáteszi, hogy e megjelölés vizuális szinten és hangzásban nem mutat semmiféle eredetiséget, amely

alkalmassá tenné az érintett vásárlóközönség képzeletében a felperes áruinak és szolgáltatásinak más vállalkozások áruitól és szolgáltatásitól való megkülönböztetésére.

– A Törvényszék álláspontja

73 A 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében a megjelölés nem részesülhet védjegyoltalomban, ha nem alkalmas a megkülönböztetésre.

74 Mindenekelőtt emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésében felsorolt lajstromozást kizáró okok egymástól függetlenek, és önálló vizsgálatot igényelnek (a Bíróság C-456/01. P. és C-457/01. P. sz., Henkel kontra OHIM egyesített ügyekben 2004. április 29-én hozott ítéletének [EBHT 2004., I-5089. o.] 45. pontja és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

75 A Bíróság kifejtette továbbá, hogy a fenti kizáró okokat a mindegyikük mögött meghúzódó közérdek tükrében kell értelmezni. A valamennyi kizáró ok vizsgálata során figyelembe vett közérdek eltérő megítéléseket jeleníthet meg – sőt kell megjelenítenie – a szóban forgó kizáró ok tekintetében (a fent hivatkozott Henkel kontra OHIM egyesített ügyekben hozott ítélet 45. és 46. pontja).

76 E vonatkozásban ki kell emelni, hogy a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja mögött nyugvó közérdek nyilvánvalóan összefonódik a védjegy alapvető rendeltetésével, amely nem más, mint hogy a fogyasztók, illetve végső felhasználók számára a védjegy az összetévesztés veszélye nélkül biztosítsa a jelölt áruk vagy szolgáltatások származásának azonosíthatóságát annak érdekében, hogy azok megkülönböztethetőek legyenek a más eredetű áruktól és szolgáltatásoktól (a Bíróság C-329/02. sz., SAT.1 kontra OHIM ügyben 2004. szeptember 16-án hozott ítéletének [EBHT 2004., I-8317. o.] 23. és 27. pontja; a C-37/03. P. sz., BioID kontra OHIM ügyben 2005. szeptember 15-én hozott ítéletének [EBHT 2005., I-7975. o.] 60. pontja és a C-304/06. P. sz., Eurohypo kontra OHIM ügyben 2008. május 8-án hozott ítéletének [EBHT 2008., I-3297. o.] 56. pontja).

77 Jelen ügyben a fellebbezési tanács a megtámadott határozat 24. pontjában megállapította, hogy a vitatott védjegy lajstromozása iránti kérelmet el kell utasítani azzal az indokkal, hogy az említett védjegy önmagában nem alkalmas a szóban forgó áruk és szolgáltatásuk kereskedelmi származásuk szerinti megkülönböztetésére, mivel közvetlenül érzékelhető módon jelöli az említett áruk vagy szolgáltatások jellemzőit.

78 A fellebbezési tanács tehát a „homezone” kifejezés megkülönböztető képességének értékelése során a megjelölés leíró képességének a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja szerinti vizsgálatára szorítkozott, tekintve, hogy a megtámadott határozat nem tartalmazza az ugyanezen rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja szerinti kizáró ok specifikus vizsgálatát.

79 A fellebbezési tanács a Homezone védjegy vizsgálata során nem vette tekintetbe különösen a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja által kifejezetten védeni szándékozott közérdeket, amely a védjeggyel megjelölt áru vagy szolgáltatás származása azonosításának biztosítása.

80 Ezen túlmenően, mivel a „homezone” kifejezés leíró jellegét a 9., 38. és 42. osztályba tartozó áruk vagy szolgáltatások egyike tekintetében sem állapította meg, a fellebbezési tanács semmiképp sem következtethetett a megkülönböztető képesség hiányára.

81 Tehát a fellebbezési tanács nem bizonyította, hogy a Homezone védjegy nem rendelkezik megkülönböztető képességgel a 9., 38. és 42. osztályba tartozó áruk és szolgáltatások tekintetében. Következésképpen a második jogalapnak helyt kell adni.

82 Mivel a fellebbezési tanács nem bizonyította, hogy a Homezone védjegy leíró jellegű, illetve nem rendelkezik megkülönböztető képességgel a védjegybejelentéssel érintett áruk és szolgáltatások tekintetében, a megtámadott határozatot hatályon kívül kell helyezni, anélkül hogy a 40/94 rendelet 7. cikke (3) bekezdésének megsértésére alapított, a leíró jellegű vagy megkülönböztető képességgel nem rendelkező védjegy használata folytán megszerzett megkülönböztető képességgel kapcsolatos harmadik jogalap vizsgálata szükséges volna.

A költségekről

83 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 2. §-a alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Jelen ügyben a felperes kérte, hogy a Törvényszék kötelezze az OHIM-ot a jelen eljárás költségeinek viselésére. Mivel az OHIM pervesztes lett, helyt kell adni a felperes kérelmének, és az OHIM-ot a felperes részéről a Törvényszék előtti eljárás során felmerült költségek viselésére kell kötelezni.

84 Ezenkívül a felperes kérte, hogy a Törvényszék az OHIM-ot kötelezze az OHIM előtti igazgatási eljárásban a felperes részéről felmerült költségek viselésére. E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az eljárási szabályzat 136. cikkének 2. §-a értelmében a feleknél a fellebbezési tanács előtti eljárással kapcsolatban szükségszerűen felmerült költségeket megtérítendő költségeknek kell tekinteni. Ez azonban nem vonatkozik az elbíráló előtti eljárás során felmerült költségekre. Ennélfogva a felperes az iránti kérelmének, hogy a Törvényszék kötelezze az OHIM-ot mint pervesztest az OHIM előtti igazgatási eljárás költségeinek viselésére, kizárólag azon költségek vonatkozásában lehet helyt adni, amelyek a felperes részéről a fellebbezési tanács előtti eljárással kapcsolatban szükségszerűen merültek fel.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (hatodik tanács)

a következőképpen határozott:

1) A Törvényszék hatályon kívül helyezi a Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM) negyedik fellebbezési tanácsának 2007. július 5-i határozatát (R 1583/2006-4. sz. ügy).

2) A Törvényszék az OHIM-ot kötelezi a költségek viselésére.

Meij Vadapalas Truchot

Kihirdetve Luxembourgban, a 2010. február 10-i nyilvános ülésen.

Aláírások